

4

Raeliana

เรเลียนา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작제로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

นุนรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

Raeliana

เรลิเยนา

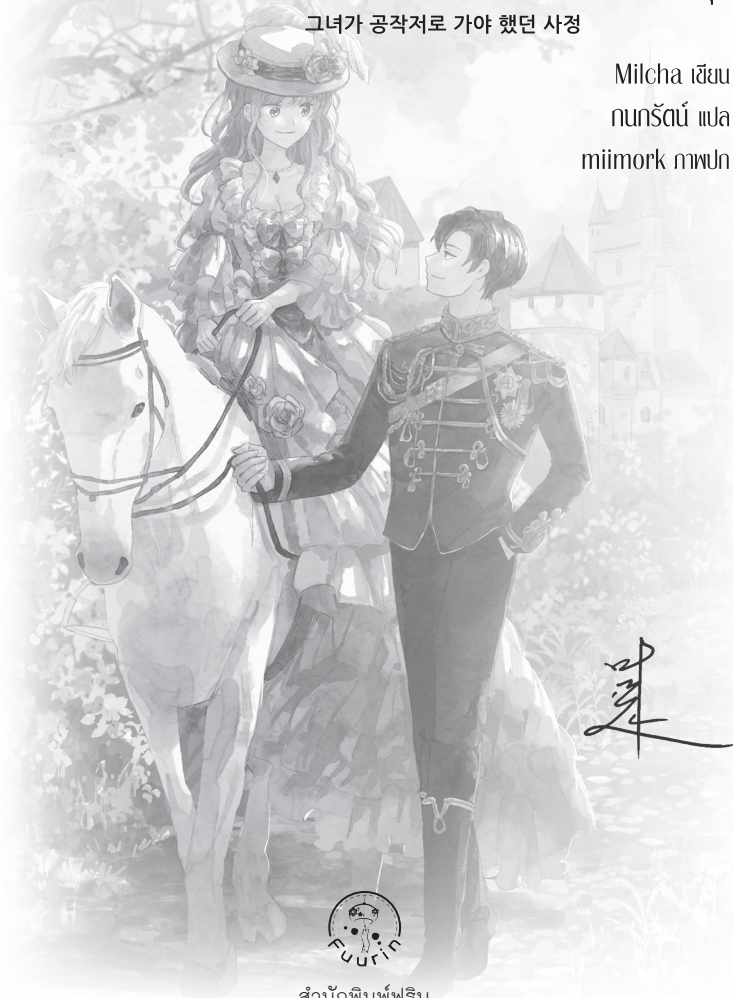
พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

นกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

สำนักพิมพ์ฟูริน

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

เรเลียนา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 4

그녀가 공작저로 가야 했던 사정 THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

Milcha เขียน

กนกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

ราคา 355 บาท

สำนักพิมพ์ฟูริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Copyright © Milcha, 2016 / D&C MEDIA Co., Ltd.

All Rights Reserved.

THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

The Korean edition was originally published by D&C Media Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY

LIMITED in 2025 by arrangement with D&C Media Co., Ltd.

through KL Management

ISBN (e-book) 978-616-08-5454-7

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ-สายงานผลิตหนังสือ กนิษฐา ภาณุรัตน์ พรหมเสน • ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ
บรรณาธิการจัดการ ประครอง ชุนทอง เครื่องมาศ บุญล้อม จุรีพร สมศาสตร์ • บรรณาธิการเล่ม ณัฐชยา มีจันทร์
ออกแบบปก จิตราภรณ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา • จัดรูปเล่ม สุรีย์ อันชามา ภิตินันท์ เกิดปลั่ง อภิสรา ภพสมัย
ประสานงานกองบรรณาธิการ วัชรีสา ประจําเมือง

จากใจกอง บก.

พบกันอีกครั้งกับเรื่องราวสุดเอ็กซ์คลูซีฟที่มีเฉพาะในเล่ม!

ทั้งภาคต่อของเรเลี่ยนที่กลับไปเป็น ‘ปาร์คอินฮา’ ในโลกปัจจุบัน ทำให้ชายหนุ่มปริศนาที่บังเอิญพบกับบนทางม้าลายถึงพุดจาแปลก ๆ ทั้งเรื่อง ท่านดยุก เลดี อัคริน มังกร แถมยังโมเมว่าตัวเองเป็นสามีของเธอในชาติก่อนอีก สรุปว่าอีตานี้สติดีหรือเพี้ยนกันแน่

ตามด้วยตอนพิเศษจุใจในรุ่นลูก อย่าคิดว่าชีวิตหลังแต่งงานของ เลดีสาวผู้ทะลุมาอยู่ในโลกนิยายกับท่านดยุกสุดหล่อจะหวานขึ้นราบเรียบ ขอบอกก่อนเลยว่า NO! NO! NO! เพราะมีเรื่องวุ่นวายตามมาให้ปวดหัวไม่เว้นแต่ละวัน

มาเฟลิดเฟลินและร่วมซาบซึ่งไปกับตอนพิเศษของนิยายเรื่อง **เรเลี่ยนา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 4** กันเถอะ! ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามอ่าน และร่วมเดินทางมากับเราจนถึงเล่มสุดท้าย

สำนักพิมพ์ฟูริน

❖ สารบัญ ❖

ตอนพิเศษ 1

ตอนที่ 1 เข้าประจำที่	5
ตอนที่ 2 ดำเนินต่อไป	41
ตอนที่ 3 อีกครั้งอีกครั้ง	149

ตอนพิเศษ 2

ตอนที่ 4 อาเรีย	212
ตอนที่ 5 หวังว่าจะสนิทกันไว้	244
ตอนที่ 6 มาเล่นกันเถอะ	287
ตอนที่ 7 สงครามหิมะ	299
ตอนที่ 8 เก็บได้ระหว่างทาง	324
ตอนที่ 9 จุดที่เธอผู้สมบูรณ์แบบยังขาดตกบกพร่อง	361
ตอนที่ 10 สิ่งที่ยากทำก่อนตาย	389

ตอนที่ 1

เข้าประจำที่

ควันอ่อนล่อยกรุ่นขึ้นมาจากกาแฟลาเต้ การปรากฏตัวของชายหนุ่มตรงหน้าทำให้บรรยากาศจืดจางแจ่มจายในคาเฟ่เหลือเพียงน้ำเสียงกระซิบกระซาบและการชำเลื่องตามองอยู่เนืองๆ เป็นเช่นนี้มาพักหนึ่งแล้ว

ปาร์คอินฮาเฝ้าปากแน่นพลางลูบต้นคอป้อยๆ เมื่อตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบข้าง

ส่วนผู้ชายที่นั่งฝั่งตรงข้ามยังคงจ้องเธอด้วยสายตาคลั่งรักอยู่อย่างนั้น หญิงสาวพยายามส่องมองทางอื่น แต่ช่างเป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์สิ้นดี เพราะตัวตนของอีกฝ่ายโดดเด่นเกินกว่าจะเมินได้ลง

อินฮาพินิจมองชายหนุ่มแปลกหน้าที่เพิ่งพบกันบนทางม้าลาย เธอคงคิดว่าตัวเองโชคดีที่ได้นั่งร่วมโต๊ะกับผู้ชายที่หล่อและดูดีสุดๆ นับตั้งแต่เกิดมาไปแล้ว

ถ้าไม่คิดว่าเขาพล่ามแต่เรื่องนั้น...

ทันทีที่สบตากันผู้ชายตรงหน้าก็เฝ้ายิ้มหวานหยด แคมองดวงตาทะเยีงของเขา มุมปากของอินฮาพลันยกยิ้มโดยไม่รู้ตัว

อืม...อาจหลุดไปเองก็ได้ อยู่ๆ บังเอิญเจอหนุ่มหล่อเหมือนหลุดมาจากฝันขนาดนี้ มันเลยทำให้สติเตลิดจนหูเพี้ยนชั่วคราว ใช้แหละ! น่าจะเป็นอย่างนั้น

อินฮยัตัดสินใจมองข้ามเรื่องจริงชวนปวดใจดังกล่าว แล้วถามย้ำเพื่อความมั่นใจ

“อืม...ขอโทษที่ต้องถามอีกรอบ ว่าแต่คุณชื่ออะไรนะคะ?”

“โนอาห์ วินโน้ต”

น้ำเสียงของเขาฟังรื่นหูดูไพเราะ ทว่าคำตอบกลับต่างออกไปคนละชั่ว

“อ้อ...”

อินฮยียบแก้วคาแพในมือแน่นจนเส้นเลือดปูด

อย่าร้องนะอินฮย อย่าร้อง เขาอาจเป็นชาวต่างชาติหรือเป็นชื่อที่ตั้งในพิธีศีลล้างบาป* ก็ได้

ชายหนุ่มซื้อินฮยพร้อมกับพูดว่า

“เรเลี่ยนา”

“...เอ่อ”

ปราสาทแห่ง ‘ความหวัง’ ที่อุทิศสร้างขึ้นมาสลายเป็นผุยผงราวกับฝุ่นเม็ดเล็ก ๆ

“ฉันเนี่ยนะ...”

“อืม”

เอ่อ...ฉันคือเรเลี่ยนานั่นหรือ? นี่มันอะไรกัน? ชื่อคนประเทศไหนนะ?

อินฮยกล้ากลืนเสียงร่ำไห้ เธอทำหน้าที่เหมือนเพิงไต้ยีนความลับ เรื่องชาติกำเนิดของตัวเองที่ถูกปกปิดมานานกว่ายี่สิบปี

* ในพิธีศีลล้างบาป คริสตศาสนิกชนจะเลือกนักบุญองค์ใดองค์หนึ่งมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต และนำชื่อมาตั้งเป็นศานสนามของตัวเอง

“แถมเรายังแต่งงานกันแล้ว...”

“อืม”

ชายหนุ่มยิ้ม

คนบ้าหน้าตาดีขนาดนี้ก็มีด้วยหรอเนี่ย? เมื่อก่อนเธอเคยคิดว่า
โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเสียเลย เอาเข้าจริงก็ยุติธรรมอยู่บ้างแฮะ

“ในชาติก่อน...?”

“ในโลกที่ต่างจากที่นี่”

“อ้อ...”

อินฮาถอนใจยาวแล้วเอาแต่เขม่นตามองแก้วกาแฟลาเต้ ประหนึ่งว่า
มันเป็นศัตรูคู่อาฆาตมาช้านาน ทว่าบนผิวกาแฟที่ผสมนมจนเกือบล้นแก้ว
สะท้อนให้เห็นแค่สีหน้าเฉยเมยของเธอเท่านั้น

นี่แหละ! จุดเริ่มต้นของปัญหาทั้งหมด

ชายหนุ่มคนนี้ภายนอกดูเนียบหมดจดหน้าตาดี แต่โลกในความคิด
ของเขาดันอยู่ห่างไกลกับโลกที่เธอรู้จักลิบลับ

ผู้ชายหน้าหล่อที่คว้าข้อมือฉันกลางทางมาแล้วกลับกลายเป็นตาบ้ำ
สติเพี้ยนหรอเนี่ย? ทำเอาอึ้งไปเลยแฮะ แล้วจะทำไงต่อล่ะที่นี่?

“แล้ว...ที่โลกนี้...”

แค่เอ่ยถึงคำนี้แขนขาพลันหดเกร็งไปหมด อินฮาพยายามทำใจเย็นๆ
ก่อนโผล่ถาม

“คุณชื่ออะไรคะ...?”

“อึวอน”

“อ้อ...วอน คุณอึวอน”

ทวนชื่อเรียกเข้าหน่วย ชายหนุ่มที่ชื่อวอนก็ส่งยิ้มด้วยใบหน้าน่ารัก
จนอินฮาหลงเคลิบเคลิ้มไปชั่วครู่ ทว่าเธอรีบส่ายหัวปฏิเสธสุดชีวิตเพื่อเรียก
สติตัวเอง

ไม่ได้สิ! ถ้าหลงตามน้ำไปกับเขา ชีวิตฉันมีอันต้องจบเทกันพอดี
อินฮาแอบล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา ขณะส่งยิ้มแฉ่งๆ ให้อีกฝ่าย
นิ้วมือก็ขยับพิมพ์ข้อความเร็วฉิว
[ปาร์คโด้จิน! ตอนนี้น้องสาวที่กำลังจะได้แต่งงานกับคนบ้าแล้ว!
รีบมาเร็วเข้า!!]

อินฮาได้รู้เรื่องราวมากมายเกี่ยวกับผู้ชายที่ชื่ออึวอน เขาไม่ใช่คนเคร่ง
ศาสนาที่ตั้งใจมาชวนเข้าลัทธิพิลึก และไม่คิดจะหลอกเอาเงินเธอ

“ปาร์คอินฮา...”

“ฮะ!”

แค่ได้ยินน้ำเสียงคุ้นเคย อินฮาก็เงยหน้าขึ้นอย่างดีใจ

โด้จินเหลือบตามองรูปร่างสูงชะลูดของชายที่กำลังลุกขึ้นยื่นประจันหน้า
ก่อนกระซิบถามอินฮา

“นี่แกตามตื้อผู้ชายคนนี้อยู่เหรอ?”

“จะบ้าอะไร?”

“ให้คิดว่าที่เรียกมา เพราะไม่อยากโดนผู้ชายคนนี้ตามตื้อหรือไง?”

“ทำไมละ! ทำไมจะเป็นแบบนี้ไม่ได้?”

“ลองส่องกระจกดูสิ”

โด้จินแบหน้าพร้อมกับเหล่ตามองใบหน้าน้องสาวตัวเอง อินฮา

พยายามข่มความโมโหที่พุ่งขึ้นมาจุกตรงคอหอย

“ก็บอกว่าไม่ใช่ไง อีตานี้เอาแต่พาล่ามเรื่องชาติก่อนอะไรไม่รู้...”

ชาติก่อน?

โศจินพยักหน้าหนึ่งทีเหมือนเข้าใจแจ่มแจ้ง

“อินฮาไม่เชื่อเรื่องลัทธิหรือ! ไปกันเถอะ!”

ปาร์คโศจินตะโกนเสียงดังลั่น จนมีเสียงซุบซิบดังขึ้นจากทั่วทุกมุมของคาเฟ่ว่า ‘มาชวนเข้าลัทธิหรือเนี่ย?’

ฮึ้ย! เกลียดชะมัด ไอ้พี่บ้า ทำแบบนี้ฆ่ากันให้ตายไปเลยเหอะ

อินฮานั่งอึ้งและกอดพนักรอดขณะโดนลากตัวออกมา

ในตอนนั้นเอง วอนทีไม่รู้วาทามาตั้งแต่เมื่อไหร่อยู่ๆ ก็คว้าข้อมือของโศจินเอาไว้

“ปล่อย...”

เขาปรามายืนขวางหน้าโศจินพร้อมกับคำรามเสียงต่ำ

“แขนเธอซะ!”

โศจินชะงักพิงเก้าอี้แล้วจ้องตาขวาง วอนทีหันเหินขาพลงถลึงตามองคนที่โผล่มาลากอินฮาออกไป

ฝ่ายโศจินทำหน้าบูดบึ้งไม่ต่างกันนัก เจ้าตัวคงเดือดหน้อยๆ ที่มีผู้ชายแปลกหน้ามายืนเกาะกะลูกตา

ส่วนอินฮาที่ยืนคั่นกลางระหว่างสองคนนี้ได้แต่หันมองคู่อริทางนั้นที่ทางโน้นที่แล้วอ้าปากค้าง

นี่มันอะไรกันเนี่ย...?

เธอควรพูดอะไรสักอย่าง แต่ภาพตรงหน้าเริ่มหมุนคว้าง

ต้องรีบห้ามพี่ชายตัวดีก่อนเลย เพราะเขาเป็นพวกถือคติ ‘ต่ออย่างกว่าเสียเวลาพูด’ ไซ้! มัวชักช้าไม่ได้

“พี่! หยุดนะ”

โดจินกลับส่งสายตาปรามให้เธออยู่เฉย ๆ อีนาที่กำลังพูดอีกอึกว่า
'ไม่! เดี่ยวก่อน' แต่แล้วก็ต้องหุบปากจับ

ความเงียบเข้าครอบงำคาเฟ่ที่เคยมีเสียงจ๊อจกแจ้จจไปชั่วขณะ
เสียงซุบซิบในทำนองว่า 'คงทะเลาะกันเพราะแย่งผู้หญิง ยายนี่จับปลา
สองมือสินะ' ดังแว่วเข้ามาในหู

ไม่ใช่ซะ!

แม้สถานการณ์จะเอื้ออำนวยให้ใครต่อใครเข้าใจผิดได้ก็เถอะ แต่ไม่จริง
สักหน่อย

เธออยากป่าวประกาศใจแทบขาดว่าผู้ชายที่ยืนข้างกายในตอนนี้เป็น
สายเลือดเดียวกับเธอ ไม่มีความลับเรื่องชาติกำเนิดอะไรทั้งนั้น ส่วนอีกคน
ก็เพิ่งเคยเจอกันใน 'โลกนี้' ครั้งแรก

อีนาแหม่มปากแน่นเมื่อเห็นว่ามัลลูคำโต๊ะหนึ่งกำลังใช้โทรศัพท์มือถือ
ถ่ายคลิปวิดีโอ ยิ่งซ้ำเติมให้เธอทนเหตุการณ์น่าอายนี้ไม่ไหวอีกต่อไป

“พี่!”

อีนากระตุกแขนโดจินเต็มแรง

วอนถามแทรกทันควัน

“พี่นั่นเธอ?”

“ฉันเป็นพี่ชายของอีนา”

จากที่เคยทำหน้าที่เฝ้าไข้ไรอาร์มอยู่ ๆ นายวอนนั้นก็กลับปล่อยมือ
พร้อมกับส่งยิ้มละไมเปี่ยมไมตรีจิตสุด ๆ

“ผมไม่ทราบว่าคุณเป็นพี่ชายของคุณอีนา ต้องขอโทษด้วยนะครับ”

โดจินกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อข้อมือถูกปล่อยเป็นอิสระ

วอนล้วงนามบัตรออกมายื่นให้อย่างหน้าตาเฉย รวากับทั้งคู่ไม่เคย
มีเรื่องบาดหมางอะไรกันมาก่อน

“ยินดีที่ได้รู้จัก ผมชื่ออีวอนครับ”

“...?”

โตจिनยังคงอึ้งตาค้างแต่ก็โค้งรับนามบัตรแบบเงอะงะ

“เอ่อ...ผมยังเป็นนักศึกษาอยู่ เลยไม่มีนามบัตร...ผมปาร์คโดจินครับ”

บรรยากาศตึงเครียดอันตรธานในชั่วพริบตา ทั้งสองจับมือทักทายกันอย่างหน้าชื่นตาบาน

“...?”

อินฮามองไหล่ที่โหม่งลงอย่างนอบน้อมของพี่ชายตัวเองด้วยแววตา
สิ้นระริก

พี่...

ไอ้ผู้ชายใจง่ายเอ๊ย!!

“ว่าแต่มีเรื่องอะไรกับอินฮา...”

โตจินชักถามด้วยใบหน้าที่มืดมิด ส่วนอินฮากำหมัดแน่น

ใช่! คายออกมาเร็ว รีบเผยธาตุแท้ออกมาซะ!

“ผมตกหลุมรักคุณอินฮาดังแต่แรกพบเลยครับ”

“...ครับ?”

“...ว่าไงนะ?”

โตจินและอินฮาโผล่ขึ้นพร้อมกัน

เมื่อก็ยังเรียกเรลอะไรสักอย่างอยู่เลยนะ!

อินฮากลายเป็นคนแปลกหน้าอยู่คนเดียวเสียอย่างนั้น เธอค่อนข้างใหญ่
แต่พอเห็นรอยยิ้มกริ่มกริ่มของวอน เจ้าหล่อนจึงบั่นหน้าหงิก

อะไรเนี่ย? ไอ้ผู้ชายตีสองหน้า...

โตจินชักใช้ถามอีกนิด ๆ หน่อย ๆ ซึ่งวอนก็ตอบได้อย่างสิ้นไหล
ไร้ข้อกังขา

“โทร. ไปตรวจสอบที่บริษัทได้นะครับ”

เขายังทิ้งท้ายว่าไม่ต้องระแวง แถมทำให้โทรศัพท์ตรวจสอบอีก

โตจินดูตกใจที่วอนรับมือได้อย่างสุขุมเยือกเย็นต่างจากที่คิดเอาไว้
ครั้นเห็นไอ้พี่บ้ามี่ทำที่พออกพอใจ ราวกับทะเลาะแค้นไปแล้ววอนเป็นคน
ใช้ได้ อื่นฮาก็ได้แต่อึ้งซ้าสอง อดตั้งคำถามไม่ได้ว่าหรือในนี้จะมีแค่เธอ
คนเดียวที่เพี้ยนที่สุด

สถานการณ์เริ่มคลี่คลายลงเมื่อวอนปรับความเข้าใจกับโตจินเป็นที่
เรียบร้อย ทว่าอยู่ดีๆ ชายหนุ่มกลับสาวเท้าไปยังโต๊ะตัวหนึ่ง ก่อนหยุดยืน
แล้วทุบโต๊ะดังปึงต๋อหน้ากลุ่มวัยรุ่นที่แอบถ่ายคลิปวิดีโอเมื่อสักครู

“ลบคลิปวิดีโอซะ”

ผู้ชายคนหนึ่งซ่อนโทรศัพท์มือถือพร้อมกับพิมพ์

“พุดถึงคลิปวิดีโออะไร...”

“นั่นสิ คลิปวิดีโออะไร?”

“พวกเราไม่ได้ถ่ายสักหน่อย”

เด็กวัยรุ่นกลุ่มนั้นขานรับลูกกันเป็นทอดๆ อย่างยียวน

อีนฮากัดฟันกรอด

อะไรกันไอ้คนพวกนี้ ก็เห็นเต็มสองตาว่าถ่ายคลิป

วอนเหลือบมองอีนฮาแวบหนึ่งแล้วส่ายหน้าคล้ายปลอมว่าไม่ต้อง
กังวล ร่างสูงวางมือปูบนไหล่ของเด็กหนุ่มที่ซ่อนโทรศัพท์มือถือ

หมอนั่นเจ็บจนร้องซัดเบาๆ เพราะแรงบีบมหาศาลเจ้าตัวจึงปิดตัวหนี

ไปข้างหลัง วอนฉวยจังหวะนี้แอบกระซิบบางอย่างข้างหู

ชายคนนั้นหันหน้าถอดสีทันที วอนหยิบนามบัตรอีกหนึ่งใบขึ้นมาจ่อตรงหน้า คล้ายกับคุกรุ่นมองออกว่าอะไรเป็นอะไร ถึงได้รับกตัญญูโทรศัพท์มือถืออีก ๆ คงกำลังลบคลิปวิดีโออยู่

“โทษที”

วอนส่งยิ้มละมุน ก่อนฉวยโทรศัพท์มือถือของอีกฝ่ายเขวี้ยงลงพื้นไปเสียดื้อ ๆ จนกลุ่มวัยรุ่นชายอุทานพร้อมกันว่า ‘เฮ้ย!’ แล้วยื่นแขนออกมาเตรียมคว้าแต่วอนไว้วาง

เขาเหยียบขี้โทรศัพท์มือถืออย่างรุนแรง โดยที่มือของคนเหล่านั้นยังไม่ทันแตะโดนด้วยซ้ำ

เปรี๊ยะ!

วอนเรียกพนักงานร้านมาเก็บกวาด ก่อนหันมาพูดกับกลุ่มวัยรุ่น

“คิดค่าเสียหายที่นี้ได้เลย”

ชายหนุ่มเคาะนิ้วบนนามบัตร

อินฮามองเหตุการณ์อย่างตกตะลึงอยู่ใกล้ ๆ ส่วนโดจินพยักหน้าหงิก ๆ รวากับเพิ่มคะแนนให้วอน พออินฮาเห็นแบบนี้ก็ยิ่งอึ้งหนักกว่าเดิม

การทำลายโทรศัพท์มือถือแบบอุกอาจของวอนคงไปกระตุ้นต่อมความเป็นชายหรืออะไรทำนองนั้นของโดจินเข้าอย่างจัง

แต่อย่างน้อยก็โล่งอกไปที่

อินฮาถอนหายใจเบา ๆ ถ้าคลิปวิดีโอบ้า ๆ นั้นถูกเผยแพร่ออกไป มีหวังเธอต้องเอาปี๊บคลุมหัวเดินในมหาวิทยาลัยแน่

อินฮาผงหัวขอบคุณเล็กน้อย ขณะที่วอนหันกลับมาทำหน้าอ้อนโยนและรับคำขอบคุณจากเธอ

โดจินรีบขอตัวไปแล้วดึงแขนอินฮาออกจากคาเฟ่ ระหว่างมุ่งหน้าไปยังรถที่จอดทิ้งไว้ อินฮาหันกลับไปมองอีกครั้ง

เธอบังเอิญสบตากับร่างสูงที่บัดนี้ใบหน้าหล่อเหลาผสมปนเปไปด้วย
หลายความรู้สึก เช่นเดียวกับตอนเดินชนกันบนทางม้าลาย วอนขยับปากพูด
แบบไร้สัมเสียดผ่านหน้าต่างกระจกหน้าคาเฟ่

“ไว้เจอกันใหม่”

เจอกันใหม่อะไรยะ!

อินสาสะดุ้งโหยง หลังตรงเหี่ยว กระทั่งนั่งรถกลับบ้านเธอก็ยังไม่อาจ
ลบลืมใบหน้าอันเลือนรางของผู้ชายคนนั้นไปได้ง่าย ๆ

โตจินหยุดรถเมื่อเจอสัญญาณไฟจราจรสีแดง เขาทวนชื่อบริษัทใน
นามบัตรสักพักก่อนตะโกนโหวกเหวก

“ปาร์คอินสา!!”

“อะไร?”

“มันคือที่นั่นใช่ไหม? บริษัทเงินทุนระหว่างประเทศ”

“ไม่รู้”

อินสาโบกมือปฏิเสธหยอๆ ราวกับไม่สนใจ เธอพลิกตัวและ
เบือนหน้าหนีออกนอกหน้าต่าง แต่โตจินก็ยังเขยิบเข้ามาใกล้เรื่อยๆ แถมยัง
คุยจ้อไม่หยุดอีกต่างหาก

“เฮ้ย! เขาเป็นถึงผู้อำนวยการเชียวนะ”

โตจินยื่นนามบัตรมาตรงหน้า

อินฮาเหลือบมองนามบัตรเล็กน้อยแล้วทำปากยื่น อุตส่าห์มีทุกอย่าง
เพียบพร้อมขนาดนี้แต่กลับเพี้ยนสตูดิโอได้ด้วยเธอ หญิงสาวใช้สันมือปิด
นามบัตรทิ้ง

“อือ”

“พี่นะ...”

“อย่าพูดนะ”

“เห็นด้วยกับการคบเป็นแฟนนะ”

“โอ๊ย! บอกว่าไม่ต้องพูดไง!”

คบเป็นแฟนอะไรกัน!

อินฮาชนลูกเกรียวจนต้องชนหน้ากับฝ่ามือสองข้างแล้วกรี๊ดร้อง

“นี่! ปาร์คอินฮา”

โตจินเคาะหัวน้องสาวอย่างหยอกล้อ

“พี่ล้อเล่นน่า รู้ใช่ไหม?”

“รู้แล้ว!!”

อินฮาหยิบนามบัตรที่ตกไปแล้วขึ้นมาจ้องเขม็งอีกครั้งด้วยสีหน้า
ไม่พอใจ

“ไว้เจอกันใหม่”

อยู่ๆ ก็หูแว่วเหมือนได้ยินเสียงอีวอนกระซิบแผ่วเบาข้างหู พาให้
หัวใจเจ้ากรรมเต้นรัวผิดปกติอย่างกับเพิงวิ่งแข่งมา

อาจเป็นเพราะเธอเพิ่งประสบพบเจอเรื่องแบบนี้ครั้งแรก

ใช่แล้ว! น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ

อีวอนยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม เขาทอดสายตามองกาแฟลาเต้ซึ่งเริ่มเย็นชืดพร้อมกับกุมมือที่กำลังสั่นเล็กน้อยของตัวเอง

จริงด้วยสินะ

ตั้งแต่อีก่อนเจอเธอ ชายหนุ่มก็คาดคะเนไว้คร่าว ๆ อยู่แล้วว่า คงมีแค่เขาเท่านั้นที่จดจำทุกอย่างได้

แม้สมองรับรู้ความจริงข้อนี้แล้ว แต่เหมือนต้องใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะรอให้อารมณ์ที่กำลังพลุ่งพล่านราวกับเขื่อนแตกสงบลง

หากเล่าเรื่องทั้งหมดอาจช่วยให้เธอพอจำอะไรได้บ้าง ความหวังอันน้อยนิดดังกล่าวกระตุ้นให้เขาพรั่งพรูตามอำเภอใจ

วอนนึกถึงใบหน้าของอินฮยาที่ดูตกตะลึงจนพูดไม่ออก

ให้ตายเถอะ! ซาติก่อนหน้านี้หรือ?

ถ้ามีคนแปลกหน้ามาพูดจาไร้สาระแบบนี้ ตัวเขาก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน วอนขอให้กับความทึมของตัวเอง

จะตอนนั้นหรือตอนนี้...

ไม่ว่าเมื่อไหร่ เธอเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ทำให้หัวใจของเขาสงบไปหมด แถมยังทำลายแผนการทุกอย่างพังครืนไม่เป็นท่าได้เสมอ

วอนเอนหลังพิงโซฟาพลาซ่านั่งไขว่ห้าง

เอาเถอะ แต่ดีแล้วที่ได้พบกันอีกครั้ง สายตายามที่เธอหันมามองก่อนจากไปช่างดูมีความหวัง

แค่นี้ก็ช่วยปลอบประโลมเขาได้

อินฮาลิมตาตื่น แม่สูดลมเข้าลึกๆ แล้วถอนหายใจ อารมณ์ติดค้าง
ในฝันยังคงไม่จางหาย

นับตั้งแต่วันที่เจอกับอีวอนเธอก็ฝันมาตลอด

ไม่รู้ทำไมถึงฝันว่าตัวเองในชุดกระโปรงยาวขาดหลุดลุ่ยกำลังถูก
สัตว์ประหลาดตัวใหญ่ยักษ์เท่าบ้านและมีรูปร่างเหมือนอสุรกายไล่ล่า มัน
อ้าปากกว้างเผยคมเขี้ยวน่าสยดสยอง

อ้อ...นี่เธอตายแล้วสินะ เหมือนหมอดูเคยทักว่าอายุขัยเธอสั้น ขณะที่
คิดอย่างนั้น...

อยู่ๆ ชายหนุ่มผู้มีเรือนผมสีเทา ก็คว้าตัวของหญิงสาวและช่วยปกป้อง
เอาไว้ อุตส่าห์คิดว่ารอดแล้วเชียวแต่โดนผลักตกจากหน้าผาอีกจนได้

พอเชื่อว่าคราวนี้แหละได้ตายจริงแน่ ทว่าในฝันกลับมีใครบางคน
โอบอุ้มร่างของเธอ

วงแขนกำยำ แผงอกแกร่ง และลมหายใจโล่งอกที่แนบชิดใบหู
จนชวนให้รู้สึกจ๊ากจี้ เมื่อเงยหน้าสบตาก็พบกับนัยน์ตาสีทองเปล่งประกาย

ลับสนไปหมด

อินฮาถอนหายใจ ก่อนเดินเข้าห้องน้ำแล้วนอนแช่ตัวในอ่าง

หญิงสาวปล่อยผ่านไปเฉยๆ ในวันแรกที่ฝัน เพราะภาพค่อนข้าง
เลือนรางเลยจำอะไรไม่ค่อยได้ แต่เมื่อฝันวนเวียนซ้ำๆ ภาพเหล่านั้นกลับ
ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น จนในที่สุดใบหน้าของผู้ชายที่เคยมองเห็นไม่ชัดเพราะ
มีเงาบดบังไว้ก็ปรากฏสู่สายตา

จากที่ลืมหายกหมดสิ้นราวกับไม่เคยฝันถึง บัดนี้เธอเริ่มรู้สึกว่าเขาดู
คล้ายคลึงคลึงคลึงกับ ‘ผู้ชายเพี้ยนคนนั้น’ จนน่าประหลาดใจ

ทำไมกันนะ?

ท่าทางโตจิยังกังวลไม่เลิก เจ้าตัวจึงโทรศัพท์ไปตรวจสอบกับบริษัท
ของอิวอน หลังจากรู้ว่านามบัตรเป็นของจริง เท่ากับยืนยันว่าอิวอนไม่ใช่
บุคคลน่าสงสัย เขาจึงบอกให้เธอวางใจ

ได้ที่ไหนกัน! ในเมื่อผู้ชายคนแรกที่หน้ามืดมาบอกว่าชอบดันเป็น
ผู้ชายที่หล่อเกินคน...แบบคนละโลกสุดๆ

สงสัยชาติก่อนฉันคงช่วยกู้ชาติเอาไว้ แต่สุดท้ายก็ขายทิ้งละมั้ง ชาตินี้
เลยต้องเผชิญกับหนุ่มหล่อสติเพี้ยน

ประโยคที่บอกว่า ‘ไว้เจอกันใหม่’ ยังฝังแน่นในหัว

หลายวันต่อมาอินฮาระแวงถึงชั้นโทรศัพท์เรียกแท็กซี่ให้มารับและ
ไปส่งที่มหาวิทยาลัย ตอนอยู่มหาวิทยาลัยก็พยายามไม่โผล่หน้าไปไหน
อาศัยซื้อแซนด์วิชในร้านสะดวกซื้อเป็นมือเทียงแทน เพราะกลัวเจอหมอนั้น
ระหว่างทาง

แม้มีข่าวลือแพร่สะพัดให้ขุนวยไปทั่วชั้นเรียนว่า มีหนุ่มหล่อมา
ดักรอใครบางคนที่ลานกว้างของมหาวิทยาลัย อินฮาก็สร้างทำไม่รู้ไม่ชี้

เหตุการณ์ปกตินี้ผ่านมาลึกพักจนคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้เจอกันแล้ว
และคงไม่บังเอิญพบพานที่ไหนอีก

อุตสาห์โล่งใจได้แล้วเชียว...

“นี่ๆ ปาร์คอินฮา!!”

โดจินวิ่งตื๊ดตื๊ดและเปิดประตูพรุดเข้ามา ในขณะที่อินฮากำลังเซ็ดผมให้แห้ง

“ทำไม?”

“วันนี้ยุ่งหรือเปล่า?”

“ก็ไม่นะ”

“ฉันช่วยอะไรหน่อยสิ”

“อะไรอีกล่ะ? ช่วยอะไร?”

แปลก...แต่ตัวแบบนี้มาขอให้ช่วย

อินฮาเหลือบมองผมที่จัดแต่งทรงอย่างพิถีพิถันของโดจินแล้ว
ย้อนถาม ผู้เป็นพี่รีบตอบทันควัน

“งานแพชั่นโชว์การกุศลของป่าที่รอบนี้จัดในโรงแรมได้ใช่ไหม?”

“อืม ก็พี่บอกว่าจะไปช่วยทำงานพิเศษให้...”

อย่าบอกนะว่า...

อินฮาเบ้าปาก

“มะ...ไม่เอา”

“น่านะ แค่ครั้งเดียวเอง”

“ตัวเองจะหนีไปเด็ดเลยให้ฉันไปทำแทนนะสิ! แม่!”

อินฮาเตรียมไหล่น้ำออกไปฟองที่ประตู แต่ถูกโดจินคว้าคอเสื้อแล้ว
รั้งให้หันกลับมา

“แกจะปล่อยให้พี่ชายสุดที่รักคนนี้แก่ตายอย่างโดดเดี่ยวหรือไง
คงไม่อยากใช้ไหมล่ะ?”

“ดูจากพฤติกรรมที่ผ่านมา คนอย่างพี่ไม่มีทางลงเอยแบบนี้หรอก”

“แต่อายองเป็นคู่แท้ของพี่นะ ผู้หญิงที่เป็นคู่แท้บอกว่ามีเวลาให้แค่
วันนี้วันเดียวเท่านั้น”

“แสดงว่าผู้หญิงสิบคนที่ผ่านมาก็เป็นคู่แท้เหมือนกันหมดสินะ!”

โตจินแหม้มปากราวกับพูดไม่ออกพร้อมกับทำหน้าขุ่นเคืองที่โดนสวน
กลับ อีนสากระหึ่มยิ้มอย่างมีชัย

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือในมือของโตจินก็ส่งเสียง อีนสาหุบตามอง
ชื่อ ‘นางฟ้าอายอง’ ที่ปรากฏหราบหน้าจอแล้วส่ายหัว

โตจินกดรับด้วยน้ำเสียงอดอ้อนอนอเซาะ บอกคุณอายองผู้เปรียบ
เสมือนนางฟ้าที่ขาดแคปทีกว่า ‘กำลังออกไป’ ชายหนุ่มยกมือป้องลำโพงแล้ว
กระซิบแผ่วเบา พูดกับปลายสายจบถึงค่อยหันมาต่อเรื่องใหม่

“เดี๋ยวยกค่าแรงให้หมดเลย บวกค่าขนมไปด้วย”

“ไม่เอา”

โตจินส่งเสียงโอดครวญพลงเอามือลูบหน้าแรงๆ

“จ้ะขับรถไปส่งหน้ามหาวิทยาลัยทั้งอาทิตย์ก็ได้”

“ไปส่งนั้นหรือ?”

อีนสาหรีตามองหลังจากได้ยิน

เธอกำลังนึกถึงค่าแท็กซี่ที่เสียไปเปล่าๆ ในช่วงหลายวันมานี้ มัน
เหมือนกับโปรยเงินทิ้งกลางอากาศโดยไม่เกิดประโยชน์อันใด คิดแล้วก็
ชอกช้ำใจชะมัด

“หนึ่งเดือน”

“สองอาทิตย์”

“หนึ่งเดือน”

“โอ้ย! ปาร์คอีนสา แกนี่มันจริงๆ เล้ย”

“หนึ่งเดือน”

“โอเค สามอาทิตย์”

“ตกลง”

อินฮาเดินจำ ในมือกอดหลังใส่อุปกรณ์ตกแต่งที่ซ่อมเสร็จแล้วไว้เต็ม
สองแขน

หลังเวทีเนืองแน่นไปด้วยทีมงานและนางแบบที่มัวแต่่วนวากับ
การเตรียมขึ้นเวที ทำให้หญิงสาวต้องเบี่ยงตัวหลบกลุ่มคนที่กำลังสวมชุด
ประดับขนนกอันหรูหรา

“อินฮา! เดินมองทางข้างหน้าด้วยสิ”

ป้าซูรยอนช่วยยกหลังแล้วคอยระวังหลังให้เธอ

“ป้า”

“เสร็จหมดแล้วเหรอ?”

“ค่ะ”

ป้าซูรยอนมองอุปกรณ์ตกแต่งทำจากผ้าเช็ดหน้าในกล่อง เธอดึง
อินฮาเข้าไปกอดพร้อมออกปากชมว่าฝีมือดี

“อดทนอีกสักนิดนะ เดี่ยวป้าจ่ายค่าแรงให้อย่างงามเลย ดีไหม?”

“ค่ะ”

อินฮายิ้มรับแหะๆ พลางเหลือบมองป้าซูรยอนที่ตอนนี้เผยอปากขึ้น

เล็กน้อยเหมือนต้องการเอ่ยบางอย่าง

“ป้ามีอะไรจะสั่งให้หนูทำอีกหรือเปล่าคะ?”

“อ้อ...ใช่แล้ว! อีนฮา หนูรู้จักคิมจูซอนหรือเปล่า? คนนั้นนะ ดาราที่
ตาเป็นประกายวิบวับ”

“รู้จักค่ะ หนูก็เคยดูละครเขาเหมือนกัน”

“ตอนนี้อะไรมาขึ้นเวทีได้แล้ว แต่ยังไม่เห็นเลย”

“ผู้จัดการส่วนตัวของเขาล่ะคะ?”

“รายนั้นก็ต้องว่าจะตื่นเต็นไปทำไม ยิ่งเหลือเวลาอีกตั้งถมนิด”

“เธอคะ? มันเกินไปแล้ว คนอื่นที่มาซ้อมก็เช้าจะมีเวลาเหลือเพื่อ
เสียที่ไหน”

“ใช่ไหมล่ะ? เพราะงั้น...”

ป้าชूरยอนตาเป็นประกายแล้วพูดอย่างระมัดระวัง

“ได้ยีนว่าเขาไปเข้าห้องน้ำ แต่ไม่รู้ว่าจะจริงหรือเปล่า หนูช่วยไปดูให้ป้า
หน่อยได้ไหม? ขอโทษนะอีนฮา ตรงนี้ยุ่งมากเลยจ่ะ”

“ป้าคะ หนูมาทำงานพิเศษนี้คะ ใช้ให้ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ”

“อีนฮา มีแต่หนูที่ช่วยได้”

ขณะที่ป้าชूरยอนกำลังทำท่าซาบซึ้ง ก็มีใครบางคนกวักมือเรียกตัวจาก
ที่ไกล ๆ เจ้าหล่อนจึงหันไปโบกมือตอบในทำนองว่ารู้แล้ว

“ขอบใจจริง ๆ อีนฮา หนูเข้าใจป้าใช่ไหมจ๊ะ?”

“ค่ะ เดี่ยวหนูตามให้เอง ป้าไปเถอะ”

ทว่าป้าชूरยอนวิ่งปรี๊ดก่อนที่เธอจะพูดจบเสียอีก อีนฮาหรีตอย่าง
เย็นเยียบ

ได้คิดบัญชีกันแน่ ปาร์คโดจิน!

แค่สามอาทิตย์ยังน้อยไป เธอตัดสินใจแล้วว่าจิกหัวใช้อีกฝ่ายมา

ขับรถให้ตลอดทั้งเดือน อีนาเดินกลับไปให้ฝูงชนเบียดเสียดอีกครั้ง กว่าจะ
ออกมาถึงห้องโถงโรงแรมได้ก็เล่นเอาให้ระบม

“ลองกลับไปดูอีกทีก่อนไหมครับ? บางทีเขาอาจไม่อยู่แถวนี้แล้ว
ก็ได้”

พนักงานโรงแรมที่มาช่วยอีนาหาอีกแรงแนะนำด้วยสีหน้าอ่อนใจ
ต้นเหตุเกิดจากเธอให้वानีให้อีกฝ่ายเข้าไปตามหาในห้องน้ำชาย ก่อนจะ
พบมหาตมะบริเวณอื่นที่คิดว่าน่าจะอยู่ ค้นทุกซอกทุกมุมแล้วแต่ยังไม่เจอ
สงสัยเหนื่อยละมั้

อีนาพยักหน้าเบาๆ

“เอานั่นก็ได้ค่ะ”

พนักงานโรงแรมโค้งตัวลาทันทีที่ได้ยิน ปล่อยให้อีนาเตรียม
เดินกลับแบบหมดเรี่ยวแรง ชั่วจังหวะที่กำลังหันหลัง...

เธอบังเอิญสบตากับผู้ชายร่างสูงที่ยืนอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนสวมชุดสูท
ตรงหน้าพนักงานพอดี จังหวะเหมาะเจาะอะไรอย่างนี้

“...?”

“...?”

อีนาหันลิ้นน้ำลายดังเอือก ดวงตาคมปลาบคู้่นจับจ้องมายังร่างของเธอ

ตริ้งแน่นไม่ละไปไหนราวกับตอกตะปูเอาไว้

ทำไมหมอนั่นถึงมาอยู่ที่นี่ได้?

อินฮาอ้าปากค้าง ต่างจากวอนที่ดูตกใจเล็กน้อยในตอนแรกก่อนรีบ
กุมสืหน้าแล้วคลี่ยิ้มบาง

“ไม่เจอกันนานเลยนะ”

อินฮาพลอยยิ้มขึ้นทาบอก คล้ายกับมีบางอย่างบีบรัดหัวใจอย่าง
รุนแรง

วอนพุ่งเข้าหาอินฮาเกาะก้นหันหน้าน้อย ๆ เลยทำให้หญิงสาวกลอกตา
เล็กลึกพร้อมกับถอยกรูดอย่างลึมตัว ร่างสูงชะงักผีเท่าทันที่เห็นเช่นนั้น
น่าแปลกนักที่เธอดันคุ้นเคยกับปฏิกิริยาของเขา

อินฮาใจเต้นโครมครามโดยไม่รู้สาเหตุ เธอยิ่งอึ้งกว่าเดิม จนเอ่ย
ละล่ำละลักทักทาย

“สะ...สวัสดีค่ะ”

บังเอิญเจอกันในที่แบบนี้ซะงั้น

พนักงานโรงแรมคนเดิมเหลียวมองอินฮาด้วยใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วย
ความฉงนว่าทั้งคู่รู้จักกันได้อย่างไร

ส่วนกลุ่มผู้ชายที่ยืนข้างกายก็ถึงตกใจถึงสงสัยไม่แพ้กันเมื่อเห็นสีหน้า
แสนอ่อนโยนของวอน ก่อนจะมีใครสักคนทักว่า ‘คงเป็นคนรู้จักสินะ’

“ครับ”

วอนตอบรับสั้น ๆ สายตาคู่คมยังคงจ้องมองอินฮาไม่ว่างตา

อี๊ดอัคชะมัด

เพราะโดนผู้คนรอบข้างพินิจพิจารณาอย่างกับเป็นตัวอะไรสักอย่าง
เธอจึงคอยแต่เบือนหน้าอันซีดเผือดเสมอทางอื่นแทน

ทว่าในตอนนั้นเองอินฮาเหลือบไปเห็นชายหนุ่มผู้มีดวงตาวิบวับ
เป็นประกายกำลังโบกมือไหว ๆ ให้ผู้คนที่ทำทางคงเป็นแขกของโรงแรม

เขาสาวเท้าเหมือนรีบริ้อนจะไปไหนสักแห่ง

โชคเข้าข้างพอดี

“อ๊ะ! ชะ...ขอโทษด้วยค่ะ พอดีว่าฉันมีธุระ ขอตัวก่อนนะคะ!”

อินฮาวิ่งลับขาตามหลังนักแสดงคิมจูซอนไป

“อินฮา”

วอนส่งเสียงเรียกหญิงสาวจากด้านหลังประหนึ่งพยายามรั้งเอาไว้
แต่อินฮาแสร้งทำไม่ได้ยิน เธอตะโกนชื่อจูซอนอย่างเหนื่อยใจ

“คุณคิมจูซอนค่ะ!”

อินฮาไล่ตามหลังจูซอนต้อย ๆ จนมาถึงด้านนอกโรงแรมที่พาไปยัง
ทางเดินเล่นในสวน

“คุณคิมจูซอนค่ะ!”

จูซอนหยุดยืนตรงหน้า เจ้าตัวทำหน้าตาไม่สบอารมณ์ใส่อินฮา

“ห้ามขอลายเซ็น”

“เปล่าค่ะ ฉัน...”

เขาคาบบุหรี ก่อนเหลือบมองอินฮาแล้วพ่นควันใส่หน้า

“ห้ามถ่ายรูปด้วย”

อินฮาขมวดคิ้วมุ่น ขณะที่อีกฝ่ายยังคงพึมพำและสบถว่าน่ารำคาญ

ในละครดูเหมือนผู้ชายอ่อนโยนที่สุดในโลกแท้ ๆ อินฮายพยายามควบคุม

ปากสันระริกให้พุดออกมาเป็นคำๆ แล้วชูบัตรที่มงานโชว์เขา

อดทนไว้ ทนไว้ก่อน

“อย่างที่เราเห็น ฉันเป็นทีมงานค่ะ เลยจะมาพาคูณไปซ้อม”

“เดี๋ยวก็ไปเองแหละน่า ยุ่งจริงเลยยย...”

นักแสดงหนุ่มเดาะลั่นพลางดูตบหูรีต่อ

“กลับไปบอกด้วย ถ้าถึงเวลาจะไปเอง”

จูซอนโบกมือไล่เป็นนัยว่าให้รีบไล่หัวไปให้พ้น อีนาฮาสุดลมหายใจ
เข้าออกลึกๆ อีกครั้ง จากนั้นก็กัดฟันยิ้ม พุดแบบข่มอารมณ์

“ถึงเวลาแล้วค่ะคุณคิมจูซอน”

“ก็บอกแล้วไม่ใช่หรอว่าเริ่มโชว์เมื่อไหร่ค่อยไป หูหนวกหรือไง!!”

โอ้โห! ดูไอ้หมอนี่พุดเข้า

อีนาฮาลับตาแน่นก่อนลื้มตาแล้วพยายามโน้มน้าว

“นี่มันได้เวลาซ้อมแล้วค่ะคุณคิมจูซอน”

อีนาฮาเอียงคอพร้อมกับกอดอก ทำให้จูซอนขยับปลายเท้าตบหูรี
คล้ายกับไม่พอใจเท่าที่กดดันดังกล่าว

“เธอไม่รู้หรอว่าฉันเป็นใคร?”

ไอ้ผู้ชายคนนี้พุดบ้าอะไรเนี่ย?

อีนาฮาลึงตามองอีกฝ่าย

“นี่ก็เรียกว่าคุณคิมจูซอนอยู่ตลอด ไม่ได้ยินหรือไงคะ”

เธอยิ้มเยาะแบบยั่วโมโห จูซอนจึงพ่นลมออกจุมูกอย่างหงุดหงิด

“หน้อย! ยายเด็กนี่ตลกซะมิด”

ดาราหนุ่มยื่นนิ้วชี้มาผลักหัวอีนาฮา

“เธอคงไม่รู้ฐานะของตัวเองสินะ เดี่ยวฉันสั่งสอนมารยาทให้”

“คิดจะทำอะไรคะ?”

อีนาฮาคำนึงเพื่อหยุดการกระทำของจูซอน โดนแบบนี้เข้าอีกฝ่าย

ถึงกับขมวดคิ้วมุ่น หน้าแดงแปริตฉวยแววตะลึงงัน

“ให้ตายสิ พอยอมเข้าหน่อยซักเอาใหญ่เลยนะ”

จูซอนขึ้นเสียงเล็กน้อยก่อนเงื้อมมือขึ้นกลางอากาศ อินฮาริบเกร็งตัว แล้วถอยหลังหนีทันที

จะตบเธอ?

หมอนี่จะตบผู้หญิงเธอเนีย เป็นผู้ชายที่มีเส้นความอดทนบางพอๆ กับขนาดตัวเลยแฮะ อินฮากัดฟันกรอดพร้อมกับกำหมัดแน่น

ทันทีที่รู้ว่าเธอสอบผ่าน โดจินก็หยิบยกเรื่องเล่ารอบรั้วมหาวิทยาลัย ที่ลือกันให้แซ่ดในหมู่นักศึกษามาไม่ให้อินฮาฟังทั้งหมด แถมยังแนะนำ ตามประสาพี่ชายที่แสนดีว่า

“นี่อินฮา...เวลาโดนใครสักคนเล่นงาน ให้เล็งร่องเหนือริมฝีปากไว้ จัดการชัดตรงนั้นซะ”

ได้! ใครชิงลงมือก่อนคนนั้นชนะ อินฮาเตรียมเหวี่ยงหมัดไปที่ร่องเหนือริมฝีปาก...

“ไม่ได้การละ”

ทว่าจูซอนลดมือลง เขาล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าเสื้อ แล้วกดโทรศัพท์ไปไหนสักที่

ตัวอ้วนแอ่นไม่พอ ชีตความอดทนยังต่ำเตี้ยเรี่ยดินอีกต่างหาก ดูทรงแล้วคงจะซี้ซลาดด้วยสิท่า เมื่อเริ่มโล่งใจขึ้นมาหน่อยอินฮาจึงคลายมือที่เคยกำแน่นก่อนหน้านี้

“พี่! ผมไปไม่ได้แล้ว”

เหมือนจะได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายของผู้จัดการดั่งทะเลล่ำโพง ออกมา ถ้ามประมาณว่า ‘มีปัญหอะไรเธอ?’

“ฉันมีที่ทำงานปากไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมแถมนี้พูดจาไม่เข้าหูผมนะสิ”

จุชอนเหลือบมองอินฮาพรางทำท่าหน้าหมั่นไส้

“ไม่เอา ดูแลนายแบบห่วยแตกแบบนี้แล้วจะให้ขึ้นเวทีได้ไง”

ถ้าจะโยนความผิดให้กัน ผู้ตบมาเลยดีกว่า ฉันจะได้อาศัยช่วง
ตะลุมบอนตบคืนไปด้วยเลย

อินฮาทานในลำคอด้วยความทิ้ง คิดไม่ถึงว่าคนเราจะมารยาสาไทย
ได้ถึงขนาดนี้เชียวเธอ

“เฮ้! ขอโทษมาสิ ขอโทษก่อนแล้วฉันจะไป”

น้ำเสียงเย้ยหยันเป็นที่สุด

ไอ้โห! สอยไ้ปลาตากแห้งผอมกะหร่องนี้ให้ร่วงลงพื้นเลยดีไหม

อินฮากำหนดแน่นอนอย่างเด็ดดาลพรางซึ่งตามองร่องเหงื่อริมฝีปาก
ของอีกฝ่าย

ไม่ได้นะอินฮา เธอไม่ควรพังงานบ้า แต่อินฮา...บ้าคงไม่ยอมให้เธอ
โดนพวกบ้าอำนาจจ้งแกลแบบนี้หรอก จริงไหมล่ะ?

ตาซึ่งในหัวเริ่มแวงไปมาสองฝั่ง คนตระกูลปาร์คได้รับการสั่งสอน
มาว่า อย่าทนให้ใครกดขี่ข่มเหง อินฮาจึงได้แต่กำหมัดแน่น

หญิงสาวนึกถึงใบหน้าของบ้าขึ้นมารางๆ ถ้านี้เป็นงานของเธอเอง
อินฮาคงฝากรอยนิ้วไว้บนหน้าของคิมจุชอน ให้หมอนั่นลืมไม่ลงไปตลอดชีวิต
เลยแหละ

“ฮี้!!”

ในเมื่อเป็นงานสำคัญของบ้าก็ช่วยไม่ได้ อินฮาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ
แล้วพูดเสียงต่ำ

“ขอโทษค่ะคุณคิมจุชอน”

“อะไรนะ? ใครเขาขอโทษแบบนี้กัน”

อินฮาหรีตามอง

นั่นไง! ฉันเหี้ยแหละ! ไปปลาทากแห้งเอ๊ย!

“นี่เธอ! ตั้งใจขอโทษให้มันดี ๆ หน่อยไม่ได้หรือไง เฮอะ! ก็บอกแล้วว่าผมไม่ไปขึ้นเวที!”

จูซอนแผดเสียงโวยวายใส่โทรศัพท์มือถือที่แนบติดหู ตามมาด้วยเสียงคร่ำครวญเกมขอร้องของผู้จัดการแว่วมาจากปลายสาย

มีคนไม่รู้ตั้งแต่ไหนต้องมาลำบากลำบากเพราะผู้ชายที่มีความอดทนเปราะบาง แถมยังมีนิสัยสกปรกโสมมเหมือนน้ำเน่า ลำพังตัวเธอเป็นเพียงทีมงานเฉพาะกิจ คงได้เจอหมอนี่แค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่สำหรับคนอื่นแล้วนี่คือการทำงานทั้งชีวิตเลย

ความรู้สึกผิดบวกับความสงสารที่ทีมงานประจำช่วยระงับโทสะคุกรุ่นที่กำลังเดือดพลุ่งให้สงบลง

อินฮาเปิดปากพูดอีกครั้ง น้ำเสียงคราวนี้จริงจัง

“ขอโทษ...”

หมับ!

ตอนนั้นกลับมีใครบางคนพาตแซนบนบ่าจากด้านหลัง ชัดจังหวะให้อินฮาหยุดพูดทันควัน

“มีเรื่องอะไรกันหรือครับ?”

จากที่กำลังถือโทรศัพท์มือถือพร้อมกับวางท่าเหนือกว่า จูซอนป็นหน้านิ้วคิ้วขมวดทันที

“...?”

อินฮาเงยหน้ามองว่าใครเข้ามาขวาง ซึ่งสิ่งที่ปรากฏสู่สายตาเป็นอันดับแรกก็คือสันกรามของผู้ชายที่ดูคั่นตา

ตามมาถึงนี่เลยแหละเหี้ย ขณะที่อินฮาเตรียมเรียกชื่อของผู้ชายตรงหน้า จูซอนดันโพล่งถามอย่างหงุดหงิดขึ้นเสียก่อน

“นายเป็นใครอีกวะ?”

ตอนนี้เขากำลังสั่งสอนให้ยายเด็กไม่รู้จักรั้วที่ต่ำที่สูงได้สำเหนียกถึงความโหดร้ายของโลกนี้ ต้องได้ยินคำขอโทษหลายต่อหลายรอบ และให้หล่อนโดนเจ้านายเล่นงาน จะได้ไม่กล้าทำตัวแบบเมื่อกี้อีก

ดันมีมารเข้ามาขัดจังหวะเหมาะเจาะอะไรอย่างนี้นะ

จูซอนระงับความหงุดหงิดไม่ได้จึงหยิบบุหรีขึ้นมาจุดอีกมวน

“อ้าวเน จากไมเออร์แอนด์รูลส์ครับ”

“ไมเออร์แอนด์รูลส์นี่หรือ?”

จูซอนกลอกตาคำรุ่นคิด วอนฉวยจังหวะนี้จับไหล่ของหญิงสาวแล้วดึงร่างเล็กให้เขยิบมาประชิดตัวอย่างอ่อนโยน

“คุณคงเคยเจอกับเลซาฯ ของผมแล้ว”

ขาดคำไม่นานจูซอนที่กำลังพ่นควันบุหรีถึงกับยืนตัวแข็งทื่อแถมยังอ้าปากค้าง เขาเคยแลกนามบัตรกับเลซาฯ ของวอนระหว่างคุยเรื่องการเป็นนายแบบโฆษณาให้บริษัทไมเออร์แอนด์รูลส์

“อ้อ...”

ทำไมต้องมาเจอกันที่นี่ด้วยเนี่ย?

จูซอนสบถในใจแล้วค้อมตัวทักทาย ผิดกับวอนที่ถามเสียงเย็น

“ว่าแต่มีเรื่องอะไรกับคุณอินฮาเธอครับ?”

“ครับ?”

จูซอนมองวอนแวบหนึ่งก่อนทอดสายตาไปยังอินฮาที่เอาแต่เหม่ปากแน่นและกะพริบตาปริบ ๆ

“เอ่อ...”

คุณอินฮานั่นหรือ? มีความสัมพันธ์แบบไหนกับยายนี่ล่ะเนี่ย?

จูซอนเริ่มมีนัยหัว เขาได้ยินเสียงผู้จัดการลอดผ่านโทรศัพท์มือถือว่า ‘กำลังไปเดี๋ยวนี้ รออยู่ตรงนั้น อย่าขยับไปไหน’

จูซอนต่อปากต่อคำไม่ออก น้ำเสียงเย็นเยียบของวอนอ่อนโยนขึ้น

เมื่อหันมาคุยกับอินฮา

“คุณอินฮา มีเรื่องอะไรหรือครับ? เมื่อกี้ผมได้ยินเสียงขอโทษขอโพย”

อินฮาเองเมื่อเห็นท่าที่เปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือของเขาก็ถึงกับ
อ้าปากค้าง ตอบไม่ได้เหมือนกัน

ฝ่ายจูฮอนก็มีสีหน้าตกตะลึงตาค้าง ยายนี่เป็นใครกันแน่ ทำไมผู้ชาย
คนนี้ถึงเรียกอย่างให้เกียรติ แถมยังดูแลดูเจ้าหญิงอีก

หรือไม่ใช่แค่ทีมงานธรรมดา

ครุ่นคิดมาถึงตรงนี้ ภาพที่ตัวเองพนควันบูหรี่ใส่หน้าบัง ผลักหัวบัง
ซ้ำร้ายยังบังคับให้เจ้าหล่อนพูดจาขอโทษ ผุดขึ้นเป็นฉากๆ ตามมาติดๆ
ด้วยภาพสัญญาณมูลค่าหลายสิบล้านโพลีให้เห็นอย่างรีบรื้อก่อนกระเด็น
หายไ้ไป

พี่ผู้จัดการอุตส่าห์เตือนแล้วแท้ๆ ว่าช่วงนี้ให้ระวังภาพลักษณ์หน่อย
นอกจากปฏิบัติตามไม่ได้ ยังผลการทำงานพังและทะเลตั้งแต่ประกาศไว้ว่า
จะสั่งสอนยายเด็กนี้ไม่ใช่เลยหรือไง

“บอกมาว่ามีเรื่องอะไรกัน? เดี่ยวผมจัดการให้เองครับ”

วอนถามย้ำ ทำเอาใจของจูฮอนเริ่มผ่อไม่ต่างกับไฟบุหรี่ที่มอดไหม้
ใกล้หมดมวน เจ้าตัวกลืนน้ำลายดังเอือก

“ไม่! ขอผมอธิบายก่อนครับ ถ้าเอาแต่ฟังที่เธอเล่า เดี่ยวจะเข้าใจผิด
กันไปใหญ่...”

“เข้าใจผิด...อย่างนั้นหรือครับ?”

วอนหลุบตามองพร้อมกับขยับปากถามอินฮาที่พรดพราดเข้ามาแทรก
กลางระหว่างเขาและจูฮอน หญิงสาวเงยหน้าประสานสายตากับวอน ท่าทาง
หนักใจราวกับกำลังยืนอยู่บนทางแยกของชีวิต

คิมจูฮอนทำตัวน่าขยะแขยงชะมัด จันควรคว้ามือจับเชือกที่ผู้ชาย
คนนี้ยื่นมาให้ดีไหมนะ?

อินฮาหรือตามองจูซอน ทำให้เขาต้องเบือนหน้าหนีไปทางอื่นประหนึ่ง
ไม่กล้าสบตาเธอ

หญิงสาวส่ายยิ้ม

“ระหว่างเรามีเรื่องชวนเข้าใจผิดได้ด้วยหรือคะ? ฉันก็แค่ขอร้องให้
เขาไปซ่อม แต่คุณคิมจูซอนกลับปลุกหัวฉัน แถมยังสั่งให้ขอโทษอีกต่างหาก”

วอนรับคำสั้น ๆ ว่า ‘งั้นหรือครับ’ พลังจ้องจูซอนตาเขม็ง นักแสดง
หนุ่มสะดุ้งตัวโยนทันทีที่บังเอิญสบนัยน์ตาดำทะมึน

“คะ...คุณอินฮา ผมไม่ได้ตั้งใจแบบนั้น...”

จูซอนพยายามแก้ตัวกับอินฮา แต่โดนวอนตัดบทอย่างโกรธเกรี้ยว

“คุณคิมจูซอน เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ยังมีเวลาให้เล่าอย่างละเอียดได้
ในวันหลัง”

“เดี๋ยวครับ ช่วยฟังผม...”

วอนเตรียมพาอินฮาออกจากตรงนี้ ไม่สนว่าจูซอนจะพูดอะไรต่อ
หรือไม่ พอเรื่องลงเอยแบบนี้จูซอนที่ทำอะไรไม่ถูกจึงรีบโบกมือห้ามไม่ให้
สองคนตรงหน้าผล่อออกไป

โซคร้ายที่บุหรืกระเด็นหลุดจากมือจูซอนพอดี มันเคลื่อนที่เป็นวิถีโค้ง
กลางอากาศ

“...?”

ปลายมวนบุหรืที่ยังติดไฟสีแดงพุ่งใส่หน้าอินฮา จนหญิงสาวได้แต่
เบิกตาโพลงพร้อมกับอ้าปากค้าง

เหวอออออ...

อินฮายกมือขึ้นปิดป้อง แต่กลับมีมือซ้ายขวา ๆ ยื่นไวกว่ามาตรงหน้า
แล้วใช้ฝ่ามือกำบุหรืเอาไว้

หญิงสาวกะพริบตาปริบ ๆ ทันทีที่เห็น

ใช้มือเปล่าเหวี่ยงนะ!

รุ่มานตาของอินฮาสันระริก ผิดกับวอนที่รีบตรวจสอบดูว่ามีขีปนุหรือจาก
มวนที่เขาคว้าไว้อย่างไม่สะทกสะท้านเมื่อสักครู่กระเด็นไปโดนอินฮาสบ้าง
หรือเปล่า

“ไว้เราค่อยคุยกันคราวหน้านะ รวมถึงเรื่องนี้ด้วย”

พอเห็นว่าอินฮาสปลอดภัยดี วอนจึงเขยื้อนกันนุหรือออกไปและเอ่ยขึ้น

“...”

จุฮอนยืนนิ่งงันเสมือนวิญญูณหลุดออกจากร่าง เหงื่อกาฬแตกพลั๊ก
ทั่วตัว หน้าแดงแจ๋ ปากที่เคยปิดแน่นเมื่อสักครู่ละล้าละลักถามวอนทันทีว่า
ไม่เป็นไรใช่ไหม

อินฮาสที่ยืนเหม่อมานานก็อาศัยจังหวะนี้ผลักอกคิมจุฮอน

“หลีกไปซะ”

ดาราหนุ่มจำต้องหลีกทางให้ จากนั้นอินฮาสก็รีบคว้าข้อมือของวอน

“ตามมาละ”

อินฮาสพาวอนหลบออกนอกประตู ก่อนเดินจ้ำอ้าวมาตามทางเดิน
โรยหิน วอนเดินแกมวิ่งอยู่ด้านหลัง แม้สีหน้าดูตระหนกตกใจแต่เขา
ปล่อยให้หญิงสาวจูงมือลากโดยไม่ทักท้วง

ทางเดินโรยหินนี้ทอดยาวไปจนถึงลานน้ำพุ เมื่ออินฮาสพาวอนมาถึง
หน้าลานน้ำพุแล้วเธอก็ดึงมือของชายหนุ่มยื่นเข้าไปด้านใน ให้สายน้ำพุไหล

ผ่านมือของทั้งคู่ก่อนตกลงสู่เบื้องล่าง

วอนชำเลืองมองมือของอินหาที่กุมหลังมือของตนแน่น สัมผัสเนื้อแนบเนื้อส่งต่ออุณหภูมิร้อนผ่าวได้ชัดเจนยิ่งกว่าความเย็นเฉียบของน้ำพุเสียอีก

พอเลื่อนสายตาลงอีกก็เห็นอินหาที่สูงแค่ระดับอกของเขากำลังขบริมฝีปากด้วยสีหน้าเจ็บปวด

วอนจึงเบี่ยงตัวหนีเล็กน้อย กลัวว่าหากอินหาได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นรัวหนักหน่วงคงรีบปล่อยมือออกโดยเร็ว

อินหาเพ่งดูมือของวอน ก่อนโผล่ด้วยน้ำเสียงโมโหราวกับว่าตนเป็นคนที่ได้รับบาดเจ็บเสียเอง

“เหมือนจะเป็นตุ่มใสเลยนะคะ”

วอนพยายามกลั้นยิ้มอย่างสุดความสามารถแล้วตอบเบา ๆ

“อืม”

อินหาคงหงุดหงิดไม่เลิก หญิงสาวเหลือบมองประตูทางเข้าโรงแรมอยู่เนือง ๆ พร้อมกับไวยวายน

“ไอบ้านัน...ทำคนอื่นเจ็บตัวขนาดนี้แล้วแท้ ๆ ยังไม่รีบแจ้งตามมาอีก รออยู่นี่นะคะ”

อินหาขมวดคิ้ว ทำท่าจะหันหลังกลับ

“อ้าว จะไปทั้งอย่างนี้หรือ?”

“คะ?”

“ผมกำลังเจ็บอยู่นะ”

วอนยิ้มเผล่พลางส่งสายตาทักพยับไปยังมือซ้ายของตน บนฝ่ามือปรากฏรอยแดงแฉะ ตรงรอยแดงดังกล่าวเริ่มมีตุ่มใสพุดออกมาคล้ายกับด้านในคั่งด้วยน้ำ

“ก็เพราะแบบนี้ไงคะ ฉันเลยจะไปลากคิมจูฮอน...”

“โอ้ยยยย!!”

วอนหนีวหน้าแล้วเปล่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ทำเอาอินหาชะงัก เล็กน้อย ปลายเท้าหยุดยืนกับที่ ลำตัวแข็งทื่อไม่ต่างกับรูปปั้นหิน

เธอขยับตัวไม่ได้ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไม...

อะ...อะไรกันเนี่ย อินหาชักสับสนในตัวเอง เมื่อเห็นว่าหญิงสาว เปลี่ยนใจไม่ไปแล้ว สีหน้าของวอนพลันเปลี่ยนเป็นความพอใจ

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ”

อินหาคว้ามือเขาไว้อีกครั้งพร้อมกับพูดอ้อมอ้อม

“ขอโทษจริงหรือ?”

วอนเอียงคอถาม ขณะที่อินหาถอยตามองบน

“ไม่งั้นก็...ขอบคุณค่ะ...”

“ขอบคุณกับเรื่องนี้?”

“ไม่ค่ะ ไม่...ใช่ค่ะ!”

“ตกลงจะขอโทษหรือขอบคุณกันแน่?”

“น่าจะทั้งขอโทษและขอบคุณ แต่เมื่อสามสิบวินาทีก่อนเริ่มเปลี่ยนใจ”

อินหาเบะปาก ปล่อยให้วอนยิ้มละไมแล้วนั่งไขว่ห้างบนลานน้ำพุ

แหม...ก่อนหน้านี้ยังเรียกคุณอินหาครึ่งอย่างนั้นอย่างนี้อยู่เลย

อินหาปากปิดใบหน้าขุนคเคื่องไว้ไม่มีด เธอก้มหน้าพิเคราะห์มือหนาอย่าง ละเอียด ดูแล้วแปลไม่ได้ให้มึนแรงเท่าไร แต่ภายในอกกลับรู้สึกอึดอัดใจ พิกุล เขาต้องมาจับตัวเพราะเธอ ใช่แล้ว อินหาปล่อยมือก่อนเสนอแนะ

“ถึงอย่างไรก็ควรแวะไปห้องพยาบาลหน่อยนะคะ เกิดมีแผลเป็น ขึ้นมา...”

ทว่าวอนจับนิ้วของอินหาที่เตรียมผละออก

“ไม่เอา ตอนนี้เป็นไร”

วอนพูดเสียงทุ้ม ไม่ยอมปล่อยมือจากหญิงสาว

“อยู่แบบนี้แหละ”

อินฮาแน่นปาก หัวใจเต้นโครมครามจนดังกลบเสียงน้ำพุที่พุ่งเป็นสาย
อยู่ข้างหูเธอ

ถ้าเขาได้ยินเสียงหัวใจจะทำได้?

หญิงสาวไม่อยากให้อีกฝ่ายจับได้ว่าเธอกำลังวางตัวไม่ถูกกับ
สถานการณ์ตรงหน้า นัยน์ตากลมโตขยับหลุกหลิกไปมาอย่างไม่สบายใจ
เธอหลุมมองมือของตัวเองที่ยังโดนวอนจับไม่ปล่อยสักที

“ปล่อย...มือเถอะค่ะ”

วอนค่อยๆ คลายนิ้วของอินฮาตามคำขอ

ร่างเล็กกำมือหลวมๆ และสูดหายใจลึกหลังจากได้รับอิสระ ผิดกับ
วอนที่เปิดปากพูดอีกครั้งด้วยน้ำเสียงหยอกเข้า

“นอกเหนือจากนี้...”

“ค่ะ?”

“ผมอยากได้ยินว่าคุณจะชดใช้เรื่องนี้อย่างไร?”

“...ค่ะ?”

อินฮากะพริบตาปริบๆ

“ชดใช้เธอค่ะ?”

“อืม...”

“หมายถึงเรื่องอะไรค่ะ?”

“เรื่องนี้ไง”

วอนโบกมือซ้ายเบาๆ

“ไม่สิ เรื่องนี้คุณคิมจูฮอนเป็นคนทำต่างหาก”

หญิงสาวแย้งตะกุกตะกักว่าน่าจะเรียกร้องผิดคนแล้วละ ตัวการคือ
ไอ้หมอนั่น แล้วทำไมเธอต้องเป็นคนชดใช้ด้วยล่ะ ทว่าวอนแก้มงัดหน้าชื่อ

“ไหนบอกว่าทั้งขอโทษและขอบคุณไง”

“โอ้โห! ให้ตายเหอะ”

“พอดีว่าผมเป็นประเภทที่ใช้ทุกอย่างให้คุ้มค่านะ”

วอนพูดพลางยกไหอย่างไม่มีหระ

หน้อย! ดูไอ้คนปลิ้นปล้อนนี่พูดเข้า ก็เคยได้ยินอยู่หรือกว่าพวก
คนรวยมักเห็นแก่ได้ อีนสาอัปากค่าง สีหน้าตะลึงงันเป็นล้นพ้น

“แล้วไงคะ? ให้จ่ายค่ารักษาชุดใช้ดีไหม?”

“คงไม่ต้องหรอก”

ร่างสูงยืมชั้นประหนึ่งเพิ่งได้ยินเรื่องตลก จนอีนสาต้องปิดปากเงียบ
ด้วยใบหน้ากระดากอายเล็กน้อย

นั่นสินะ คงไม่ต้องหรอก

ลำพังแค่ของที่ใส่ติดตัวมา ใส่ตั้งแต่เนาฬิกาจนถึงชุดสูทดูดี ถึงไม่รู้ว่
ราคาเท่าไร แต่ดูแล้วน่าจะแพงหูฉี่เท่ากับเงินเดือนทั้งปีของใครบางคน
ได้เลย

ถ้าอย่างนั้นขออยากได้อะไรละ ที่เธอมีก็เหลือแค่ตัวอย่างเดียวแล้วเนี่ย
อย่าบอกนะว่า...

อีนสาคิดไปถึงสถานการณ์เลวร้ายขั้นสุด รอฟังวอนเปิดเผยออกมา
ด้วยตัวเอง

“ตัว”

ว่าแล้วไอ้คนสารเลว ต้องการสิ่งนี้เองหรอะ!

อีนสาหน้าซีดเผือดแล้วถอยกรูดทันที ครั้นเห็นหญิงสาวทำท่าทาง
เหมือนจะวิ่งโร่ไปแจ้งความเสียให้ได้ชะตอนี้ วอนก็ขำกัก

“หน้าคุณมันฟ้องอยู่หนอว่าคิดอะไรอยู่ แต่สำหรับผมแล้วแบบนั้น
ก็ไม่เลวเลยนะ”

“อะไร? ใครคิดอะไรแบบนั้นเมื่อไหร่กัน...”

ที่จริงก็คิดนั้นแหละ!

อินหาตวัดตาค้อนไล่วอน

“เห็นสีหน้าฉันตอนนี้ไหมคะ?”

อินหายื่นหน้าพรวดเข้าไปใกล้ วอนถอยหลังเล็กน้อยพลางตอบรับ

“อืม”

“สีหน้าไม่ชอบใจนะ”

“ไม่ใช่มั้ง”

“ใช่ค่ะ”

“ไม่หรอก ผมจะไม่ทำอะไรที่คุณไม่ชอบ”

วอนพูดอย่างอ่อนโยน ทำเอาอินหาที่อึดอัดๆ พร้อมปะทะเต็มที่ ถึงกับ
ปิดปากจับคล้ายกับหมดแรงเมื่อได้ยินคำตอบดังกล่าว

“...”

หน้อย! อีตานี้มีพรสวรรค์ซะจริง เรื่องการทำให้คนอื่นอึดอัดจนพูด
ไม่ออกเนี่ย เก่งมาก ๆ มากถึงมากที่สุด จากที่อ้าปากพะงาบ ๆ รอสวนกลับ
อินหาทำได้แค่ตอบเสียงเบา

“...ให้มันจริง”

ถ้าทำสีหน้าไม่ชอบใจ เขาคงไม่กล้าเข้าไปใกล้ หญิงสาวนึกถึงตอนที่
บังเอิญเจอวอนในห้องโถงโรงแรมเมื่อสักครู่นี้ อีกฝ่ายทำท่าจะตรงปรีเข้ามา
แต่พอเห็นเธอถอยหนีก็ชะงักงัน

“ไม่ะอินหา อย่าไปคิดอะไรไร้สาระเลย

อินหาพยายามสลัดความรู้สึกแปลก ๆ ทั้ง

“แล้วอย่างไรคะคุณอีวอน จะให้ชดใช้ความผิดแบบไหนดีคะ?”

เธอเงยหน้ามองชายหนุ่ม

“ช่วยเป็นเพื่อนกับผมหน่อย”

วอนยิ้มเจ้าเล่ห์

“...อ้อ”

เขาพูดเสริมทันทีเมื่อเห็นอินฮาทำหน้าลังเล

“ແ່ຈັນກວ່າມືອຈະຫຍາດີກໍພອ”

ใบหน้าแฝงความขี้เล่นก่อนหน้าหายวับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ทว่าใน
น้ำเสียงที่เปล่งออกมามีความคาดหวังระคนร้อนรุ่มเจืออยู่นิดๆ

“ເອ້...ໄດ້ຕໍ່ຕ້ອ”

นิ้วที่กางออกอย่างยินดีในทีแรกหุบลงเล็กน้อย อินฮาริบบอกมือ
ทันควันแล้วอธิบายเสริม

“ເອ້...ໄດ້ໄດ້ໄດ້ หมายความว่าวันนี้ไม่น่าได้ พอดีฉันติดงานอยู่”

วอนระบวยิ้มพร้อมกับถอนหายใจราวกับโล่งใจ

อินฮากะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นท่าทางของชายหนุ่ม ทั้งน้ำเสียงที่ดู
ตืออกดีใจบรรบรอยยิ้มละไมเหมือนหายเครียด มันชวนให้ค้นยุบยิบในหัวใจ
ประหนึ่งโดนลมเป่า

เธอเผลอกำมือข้างที่เคยถูกวอนจับเมื่อสักครู่พลางขยับนิ้วไปมา

รู้ลึกประหลาดชอบกล

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่มีผู้ชายมาสารภาพรัก เพราะก่อนหน้านี้อินฮา
เรียนแต่โรงเรียนหญิงล้วน ทั้งมัธยมต้นและมัธยมปลาย หญิงสาวจึงไม่เคย
ชอบผู้ชายคนไหนเลยสักคน แต่น่าอัศจรรย์ยิ่งนักที่ความรู้สึกเดจาวูนี้กำลัง
รบกวนส่วนใดส่วนหนึ่งในความทรงจำ คลับคล้ายคลับคลาว่าเธอเคยเผชิญ
กับอะไรแบบนี้มาก่อน

แปลกแฮะ

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือในมือก็สั่นขึ้นมา ปลายสายคือป้าชूरยอน
นั่นเอง อินฮาริบบิโทรศัพท์อย่างรวดเร็วก่อนลุกขึ้นยืน

“ເອ້...ຈັນຕ້ອງໄປແລ້ວຕໍ່ຕ້ອ ປ້າໂທ.ມາ”

ก็เธอกำลังทำงานอยู่นะ

อินฮามุ่นคิ้วแล้วกดตัดสาย

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวก่อน!!”

อินหาขอตัวและเตรียมลูกออกไป ทว่าวอนยื่นฝ่ามือมาให้

“คะ?”

“นั่น”

นี่หรือ?

อินหาจะพริบตาปริบ ๆ อีกครั้งพร้อมกับวางโทรศัพท์มือถือบนฝ่ามือกว้าง วอนกดโทร. เข้าเครื่องตัวเองเพื่อบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของหญิงสาว

“กลัวฉันโกง ชดใช้แค่ปากเปล่าหรือไงคะ?”

“ก็ต้องทำให้แน่ใจสิ”

วอนคลี่ยิ้มพลางยื่นโทรศัพท์มือถือคืนหญิงสาว ในช่องบันทึกเบอร์ยังคงว่างเปล่า ไม่มีการพิมพ์อะไรลงไป

อินหาถือโทรศัพท์มือถือคาไว้เช่นนั้นก่อนโค้งตัวลา โดยบอกว่าต้องไปแล้ว

ระหว่างเดินแถมวิ่งกลับหลังเวที อินหาจ้องจ้องหวั่นะบ้านที่ชื่อของ ‘อิวอน’ แต่ลึกลับก็หยุดคิดครู่หนึ่ง

จะใส่คำเรียกว่าคุณ...พี่...หรือท่านอิวอนดีนะ?

ป่าซูรยอนเดินเข้ามาพอดีในตอนที่ยืนหาส่งเสียงครางในลำคอขณะพยายามค้นหาอย่างหนัก หญิงสาวรีบร้อนพิมพ์บางอย่างลงไปแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋า

ดูจากสีหน้าของอินหาที่กลับมาเข้มขึ้น ผู้เป็นป่าเลยเอียงคอถาม

“มีเรื่องอะไรดี ๆ จังหรือ?”

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร”

Raeliana

เรลียานา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작제로 가야 했던 사정

จะเกิดอะไรขึ้น...

ถ้าเลดี้ 'เรลียานา' ทะลุกลับมาเป็นสาวน้อย 'ปาร์คอินอา' ในโลกปัจจุบัน
แล้วได้เจอ 'ฮวอน' หนูหมอล้อ บ้านรวย ที่เพียบพร้อมไปซะทุกอย่าง
แต่สมองของหมอนี่น่าจะเพี้ยน(?)

เพราะชอบพูดจาแปลก ๆ ถึงความทรงจำในชาติก่อน

มีท่านดยุก เลดี้ อัศวิน มังกร แดมยังโบเฒ่าเธอและเขาเคยแต่งงานกันอีก
ใครจะไปเชื่อคำพูดไร้สาระพรรคนี้กันยะ!

พบกับความรักแสนโรแมนติกครั้งใหม่ที่จะมอบความสุขให้คุณ!!

Fuurin & Unicorn

ไฮไลต์เล่มนี้
สแกนเลย!

ISBN (e-book) 978-616-08-5454-7

9 786160 854547

355 บาท

เรลียานา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 4
หมวด : วรรณกรรม/นิยาย